అనగనగా ఓ మంచి కథ

అదృష్టవంతులు

నార్ల చిరంజీవి

(1969 – మే యువ మాసపత్రిక నుంచి)

జాస్మిన్ "సోప్ కంపెనీ' ఆఫీస్ గది గోడకి టైపిస్టు కుమారి మేరి సరికొత్త బొమ్మల కేలండర్ తగిలిస్తుంది, చూస్తూన్న మగగుమస్తాలు ముకుందం, మోహన్ ఇద్దరి గుండెల్లో నెత్తురు గోదారి వెల్లువలా పొంగింది. తమ అదృష్ట గీతాన్ని మౌనంగా పాడేసుకున్నారు. మూడు షీట్ల కొత్త కేలండర్ లో పైన దిలీప్ కుమార్, నడుమ సాధన, చివర దేవానంద్ వర్ణ చిత్రాలతో చూడముచ్చటగా ఉన్నారు.

మేరీని సాధనగా, తమని దిలీప్, దేవానంద్ లాగా ఊహించుకుని మగ గుమస్తాలు తెగ మురిసిపోయారు! ఇద్దరు మగాళ్ళ మధ్య ఓ అందాల పడుచు! ఆఫీస్ మొత్తం జాస్మిన్ పరిమళాలు నిండి మత్తెక్కించాయి.

సోప్ కంపెనీ యజమాని పరంధామయ్యగారు. ఈ స్వతంత్ర భారతం సృష్టించిన ఇంద్రజాలికుల్లో వీరొకరు!! రాజభవన్ రాజమార్గంలో ఆరంతస్తుల భవనం మొదలెట్టి, అద్దెలకెగబడ్డ వాళ్ళ నించి అడ్వాన్స్ లు గుంజి మరో రెండంతస్తులు పూర్తి చేశాడు. ఈ ఎనిమిదంతస్తుల భవనం ఆయన భార్యామణి పేరుతో ఉంది. ఆయనకున్న భారీ వ్యాపారాల్లో చిన్నదీ, చిన్నదాని లాంటిది ఈ సోప్ కంపెనీ. సోప్ ఫ్యాక్టరీ నగరం చివర కోటలాంటి తోటలో ఉంది. ఆఫీస్ మాత్రం ఎనిమిదో అంతస్తు చివరగదిలో ఉంది. ఆఫీస్ మొత్తానికి ఇద్దరే మగ గుమస్తాలు, ఒక ఆడటైపిస్టూ, పరంధామయ్యగారు అడపాతడపా ఆఫీస్ కొచ్చేవారు. ఉన్న అయిదు నిమిషాల్లో లెక్కాడొక్కా చూసుకోడంతో సరిపోయేది. గుమస్తాలు ముగ్గురిలో ఆఖరికి ఆడామగా తేడా కూడా ఆయనకి కనిపించేది కాదు! నెలజీతాలకి తాను కొన్న ముడిసరుకులుగానేచూసేవాడు!

ఒక వారం అటూఇటుగా ముకుందం, మోహన్, మేరీ ఉద్యోగాల్లో చేరారు. చేరిన మొదట్లో చివర అంతస్తు చివరి గది కిటికీలవద్ద నించుని ముగ్గురూ మహానగరాన్ని తనివితీరా చూసేవారు. ఇలాంటి అవకాశం, అదృష్టం తమకు లభించినందుకు పొంగిపోయేవారు. జనతా ఎక్స్ ప్రెస్ లాగా కింద అంతస్తుల్లో కిటకిటలాడే జనాన్ని చూసి నవ్వుకొనేవాళ్ళు. వాళ్ళందరివీ ఏడ్పుగొట్టు మొఖాలు! తమ ముఖాలు మాత్రం అదృష్ట దేవత వెలిగించిన దీపాలు!

“మనం అదృష్టవంతులం” అని అన్నాడు ముకుందం. “నూటికి కోటికి దక్కవలసిన అదృష్టం మనకు దక్కింది "అని అన్నాడు మోహన్. మేరీ చిరునవ్వు నవ్వింది. ఇద్దర్నీ మార్చి మార్చి చూసింది.

" ఇక్కడ, ఇలా మీతో కలిసి పని చేస్తున్న నాదే అసలు అదృష్టం!" గోముగా అంది. మగ గుమస్తా లిద్దరికి వొళ్ళు ఝల్ మంది.

టైపిస్టు మేరీ కుడి వేపు కుర్చీలో కూచుని ముకుందం కాతా పుస్తకాలతో కయ్యం చేస్తుండేవాడు. ఎడం సేపు కుర్చీలో కూచుని మోహన్ ఆఫీస్ తాలూకు పనితో ఫుట్ బాల్ ఆడుతుండేవాడు. ఇద్దరి నడుమా కూచుని మిస్ మేరీ నాజూకు వేళ్ళతో టైప్ రైటన్ని సున్నితంగా కదిలించేది. కాగితం వొయ్యారంగా వెనక్కి జరిగేది. మగాళ్ళిద్దరికి రాను రాను మధ్యనున్న కుర్చీ సెంట్రల్ పాయింట్ అయింది! వారాలు గడిచి' నెలల్లో కాలం కదిలేసరికి, తెలుగు సినిమాకి నకలుగా ఆ ముగ్గురి మధ్యా కొంటె చూపులు దొంగ చూపులు చిలిపి చూపులు అల్లరి చూపులు దోబూచులాడి చివరకు చెడుగుడి వరసలోకి దిగాయి.

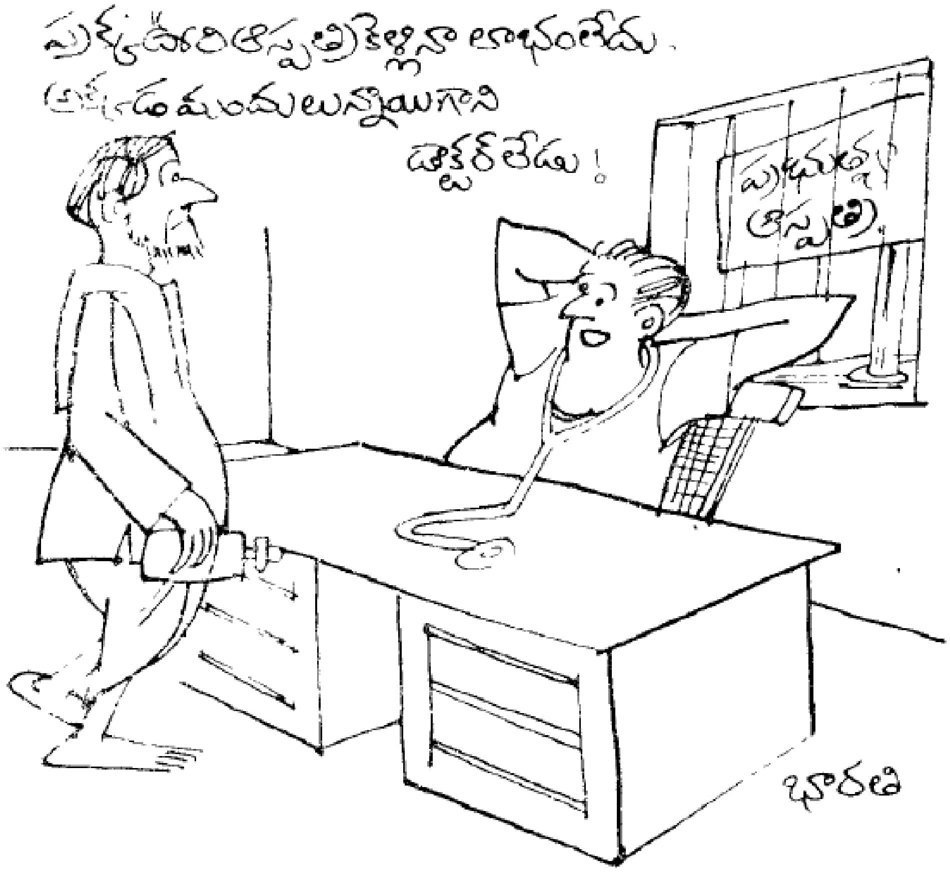

జస్మిన్ సోప్ కంపెనీ ఆఫీస్ లో ఇలా మొదలైన ఆ ముగ్గురి నేస్తం సినిమా కథలా నెలజీతాలు చేతికి రావడంతో కొత్త మలుపులు తిరిగింది. తిరపతి ఘాట్ రోడ్ లాగా నేస్తాల దారి వింత అనుభూతుల్ని రగిలించింది. ఒకరికి తెలీకుండా ఒకరు మేరీ ఆర్థికావసరాల్ని తీరుస్తూ భుజాలు కాశారు. బస్సు టిక్కెట్లతో ఆదుకొన్నారు. కాఫీ ఖర్చులు భరించి పాదుకొన్నారు. సినిమా సరదాలు తీర్చి చేదుకొన్నారు.

ఒక్క చేతిమీద ఎనిమిది మందిని పోషించవలసిన పాపానికి ఒడిగట్టిన చిన్నారి మేరి కి, ఈ మగగుమస్తాల లాభం లేదు. ఔదార్యంవల్ల సగం బెంగ తీరింది! చార్ మీనార్ కి దగ్గర్లో ఎండా వానా

వియ్యమాడే కొంపలో బతుకుతూ, తన యౌవనమే తనకు బద్ధశత్రువుగా పరిణమించిన వయస్సులో, కుక్కలు చింపిన విస్తరి లాంటి తన కుటుంబానికి కుట్టుడుపుల్లలా ఉపయోగపడుతూ, మనసిచ్చి పుచ్చుకొన్న జాన్ కి కోరికల్ని వడ్డించడానికి విస్తరి వేయలేక కుములుతూ, ఈ ఆఫీస్ లో చేరాక కాస్త

ఊపిరి పీల్చుకుంది!

జూన్ అంటే మేరీ దూరపుబంధువు. ఏదో ప్రైవేట్ కంపెనీలో చాలీచాలని జీతం తెచ్చుకుంటున్నాడు. జీతాలు చాలవని కోరికలు చస్తాయా? మేరీ జూన్ ఈ పాటికే డ్రీమ్ లాండ్ లో ఉండేవాళ్లే! కాని, ఈ దరిద్రం అనే విధి రాకాసికత్తులు దూసి ఇద్దరినీ చెరో ఒడ్డున నిలబెట్టింది. మంచిరోజు కలిసివొస్తే ఇద్దరూ వలపు వాగులోకి దూకేసి 'మల్లె పూలా పడవగట్టి' తేలిపోవాలని ఉవ్విళ్ళూరుతున్నారు. జాన్ ప్రియురాలికి సమర్పించుకొన్న చిరుకానుకల్లో, ఇదుగో ఈ బొమ్మల కేలండర్ ఒకటి. దాన్ని తెచ్చి మేరీ తనకి ఎదురుగా గోడమీద తగిలించింది. మగగుమస్తాల మనస్సుల్లో మధురజ్వాలల్ని రగిలించింది.`

మేరీ తన లేమిని ఏమాత్రం తెలియనీకుండా, అంటూ సొంటుపడని నాంపల్లి జాలపండులా నోరూరిస్తూ, తన రోజూ వారీ ఖర్చుల్ని కోరి, బతిమాలి భరించే ఆ మగగుమస్తాలిద్దరిమధ్యా, కులాసాగా పెదవులపై చిరునవ్వుల్ని చెరగనీకుండా కరగనీకుండా కాలక్షేపం చేస్తోంది. బండి నెట్టుకొస్తోంది!

ఎక్కౌంటెంట్ ముకుందం తెలివితేటల మేరీకి నిజమైన నమ్మకం గౌరవం చాలావుంది. ముకుందానికి. ఆమె హస్త వాసి మంచిదనీ, ఆమె ముఖం చూసి పని మొదలెడితే అది నూటికి నూరుపాళ్ళూ విజయవంతమవుతుందని సంపూర్ణ విశ్వాసం కలిగింది. ఆ నమ్మకం రోజురోజుకీ పెరుగుతోంది. ముకుందం ఇప్పుడు మేరీకి హృదయంలో పీఠం వేసి కూచోబెట్టాడు. తన పాలిట అదృష్టదేవతగా ఆరాధించడం ప్రారంభించాడు.

ఈ సంగతి మేరీ గ్రహించ లేదనడానికి రుజువేదీ లేదు!

మోహన్ ఆఫీస్ నించి వెళ్ళిపోయిన ఒక సాయంత్రం ముకుందం మేరీని ఒక సినిమాథియేటర్ కి తీసుకెళ్ళాడు. పై తరగతి టిక్కెట్లే కొన్నాడు. మేరీ చాలా ఆనందించింది. ఇంగ్లీష్ పిక్చర్ని పై తరగతిలో కూచుని చూడ్డం సామాన్య విషయమా? పాపం మేరీ హృదయం ప్రతి చిన్న విషయానికి చిన్న పిల్లలా ఎగిరి చిందులు వేస్తుంటుంది. ముకుందం కళ్ళకి మేరి అందాల రాణి అయింది. చీకట్లో తన సరసనున్న మేరీ అప్సరసలా ఉంది. మూడు పదుల వయస్సుమించిన ముకుందని ఆ సమయాన శోభనపు పెళ్ళికొడుకులాగా "ఫీల్" అయ్యాడు.

తెరమీది కథలో మునిగిపోయింది మేరీ!

మేరీ చెవిదగ్గర జోరీగయ్యాడు ముకుందం!

"మేరీ .... మేరీ" గుసగుస లాడాడు ముకుందం!

'ఏం ముకుంద్?' అంది గోముగా మేరీ.

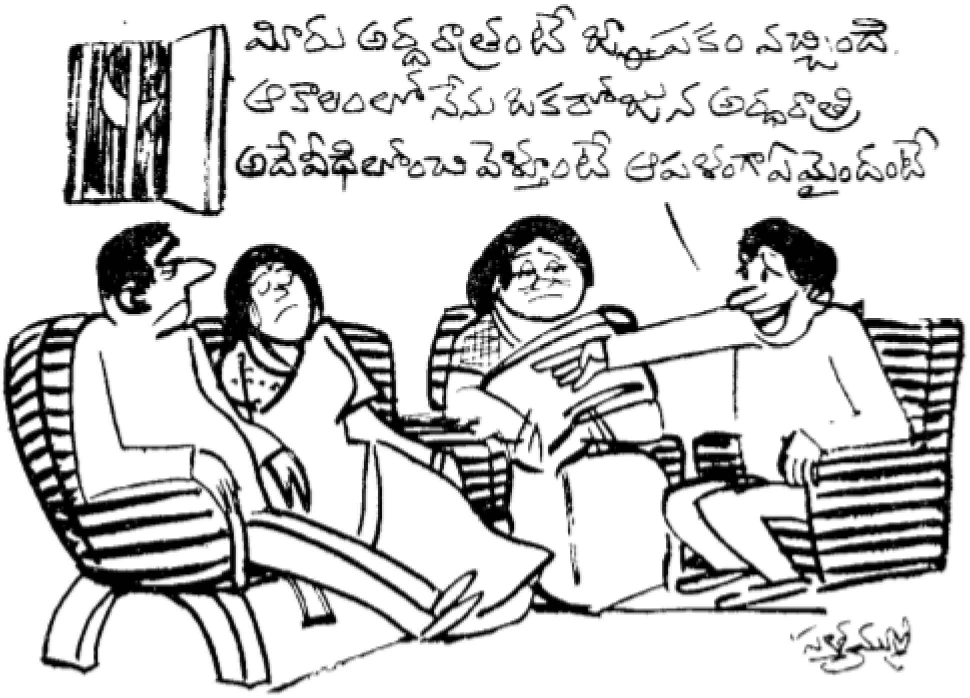

తననలా పిలవడంతో ముకుందానికి కిందా పైనా తెలీని మైకం కమ్మింది.

'చెరో మతస్తులమై పోయాం మేరీ. ఈ దేశమే మతాల చట్రంలో నలిగిపోతోంది. లేకపోతే నువ్వూ– నేనూ– ఆ పైన ముకుందం వాక్యాన్ని పూర్తి చేయలేక వ్యాకరణ విరుద్ధంగా ఆపేశాడు. మోహమో, తలపో, దిక్కుమాలినది మరేదో అతని గొంతులో గురగురలాడింది. ఉక్కిరి బిక్కిరయ్యాడు.

అతని అవస్తకి జాలిపడింది కుమారి మేరీ.

జాబిల్లిలా చల్లగా అతని క్రాపుని సరిచేసింది

'ఔను ముకుంద్! నువ్వో ఇంటివాడివి కాకుండా ఉంటే, ముగ్గురు బిడ్డల తండ్రి కాకుంటే–– నువ్వూ–నేనూ ... ' మేరీ కూడా వ్యాకరణం వదిలేసి వాక్యాన్ని ఆపేసింది. మేరిగొంతులో ముకుందంమీది

అనురాగం ఐస్ క్రీమ్ లాగా జిల్ జిల్ మనిపించింది పాపం!

మేగి ధర్మ సందేహాలు విన్నాక ఎయిర్ కండిషన్ థియేటర్లో కూడా చెమటలు పోశాయి ముకుందానికి!

ఇంతలో తెరమీది కథానాయకుణ్ణి విలన్ ఎడా పెడా రెండు వాయించి కథానాయికను ఎత్తుకుపోయాడు. వోహొళ్ళేరక్కుండా ఆ కథలో లీనమైపోయింది మేరి,

ముకుందానికి మరి సినిమా చూడబుద్ధి కాలేదు. కళ్ళు మండిపోతున్నాయి. తన స్థితిని అసహ్యించుకున్నాడు.

ఆఫీస్ లో చేరిన మొదట్లో మేరీకి ముకుందం తన కుటుంబ చరిత్ర మొత్తం చెప్పాడు. ఆ సంగతి జ్ఞాపకమొచ్చింది. ఆ రోజుల్లో పబ్లిక్ సింపతీ కోసం తెగ తాపత్రయపడ్డాడు. ఇవాళ కావలసింది అది కాదు. తను తెలివిగలవాణ్ణని మేరీ మెచ్చుకొంది. తన మాటని వెనుకాడకుండా మన్నిస్తుంది. నవ్వుతుంది. కలుపుగోలుగా నవ్విస్తుంది. హాయిగా తీయగా ఉంటుంది. ఇవాళ తనకు కావలసిందేమిటి? ఏదో కావాలి. అది మేరీ ఇవ్వాలి!

మేరీని చార్ మీనార్ బస్సు ఎక్కించి ఇంటి బయల్దేరాడు ముకుందం. పాముల పుట్ట లోకి పోతున్నా ననుకున్నాడు. చిక్కడపల్లి చివర్లో అద్దె కొంపలో మూడేళ్ళనించి పడివుంటున్నాడు. ఈ మూడేళ్ళల్లో ఇద్దరు పిల్లల్ని కన్న భార్య నిత్యరోగం పాలయింది. పెళ్ళాం పిల్లలు అతని రెక్కల్ని విరిచేసి ఇన్నేళ్ళూ కుదేసి కూచోపెట్టారు.

ఎనిమిదంతస్తుల మేడ ఎక్కిన రోజున అతని రెక్కలు మొలకలెత్తాయి. స్వంతంగా గాలిపీల్చాడు. కేలండర్ లో మొదటి కాగితం చిరిగేసరికి అతని రెక్కలు హైద్రాబాదు వెడల్పున పెరిగాయి. రెక్కలనిండా కుమారి మేరి కోసం మంత్ర–తివాచీ పరిచాడు. అక్కడ పెళ్ళాం పిల్లలకు సూది మొన మోపినంత చోటు లేదు!

ఆఫీస్ లో మేరి పక్కన కూచుని పనిచేయడం రోజురోజుకీ ముకుందం ఒడలంతా మగ తీవి అలుముకుంది, పులుముకుంది. మేరీ తనకో పారిజాతసుమం. తనపాలిటి తీయనివరం. మేరీ ఆనందానికి తనజీతం తరగనీ! "సతుల్ సుతుల్ రానీ పోనీ, చస్తే చావని!"

అతని ఆలోచనా ప్రవాహాన్ని తెగ్గొట్టారు పిల్లలు. కసురుకున్నాడు. రక్కసి మట్టలా పడివుంది భార్య. చీదరించుకున్నాడు. ఎయిర్ కండిషన్ థియేటర్లో కొనితెచ్చుకొన్న భోగంకాస్తా ఎగిరి ఇగిరిపోయింది. ముకుందం ఉసూరని నిట్టూర్చాడు!

ఒక వారం రోజులుగా ఆఫీస్ లో ముకుందం ఉదాసీనంగా పడివుంటున్న సంగతి మొట్టమొదట పసిగట్టింది మోహన్. తన తెలివితేటల్ని గురించి చెప్పుకుంటూ "జాకాల్ కి మేనమామని నేను" అని గర్వంగా చెప్పుకొనేవాడు మోహన్. మళ్ళీ ముకుందం అంటే చెప్పలేని ఓ బెదురు డొక్కలో నెప్పిలాఉంది. తనకు తెలీకుండా ఉండాలని తిప్పలు

పడుతూ, ముకుందం మేరికి దగ్గరకావడం వాసనపట్టాడు. మనస్సు పెర పెరలాడింది. తర్వాత 'జాతీయ దుస్తులు' విప్పేసి టెర్లిన్ డ్రెస్ తో ఆఫీస్ లో

అవతరించిన రోజున మేరీకూడా ఓ చిరునవ్వు కొసరికొట్టి, 'మీకీ డ్రెస్ సరిగ్గా మేచ్ అయింది' అని

అంది.

'మేరీ పొగడ్త మోహన్ పేద మనస్సుని రెచ్చగొట్టింది.

'అలా అంటారని నాకు ముందే తెలుసు!' అని అన్నాడు.

"ఎలా?" అని నివ్వెరపోయింది మేరీ.

అంతలో తమాయించుకుని 'భలే తెలివిగలవారు మొత్తానికి!' అని చిరునవ్వుతో మిళాయించి అనేసింది.

మోహన్ ముగ్ధుడయ్యాడు. కోటలో పాగా వేశాడు కదూ!

నెలమధ్యలో కాని ముకుందం ఉదాసీనత మేరీకి అర్థం కాలేదు. మేరీ కి అవసరాలు కూడా నెల మధ్యనించే మొదలవుతాయి మరి! ముకుందం జీతం ఆస్పత్రికీ, కొంపకీ హారతికర్పూరంలా కరిగిపోయింది. అతని జేబు అతని

మనస్సులాగా ఖాళీ అయిందని మేరీ గ్రహించింది. ఒక్క తృటికాలం థియేటర్లో అతను గుసగుసలాడిన సంగతి గుర్తు వొచ్చింది. సోప్ వాటర్ లో మురికి బట్టని గుంజినట్లు, నిన్నటి మొన్నటి సంగతులన్నిటిని తుడిచేసి మనస్సుని ఆర వేసింది. ఎప్పటిలా మాటల్లోకి

దించింది. సమయానికి తగినంత సానుభూతి కాళ్ళముందు వారబోసింది! మేరీ చిరునవ్వుల టానిక్ పనిచేసింది. ముకుందానికి సత్తువ వచ్చింది. కాలు నిలదొక్కుకున్నాడు!

ముకుందం ఉదాసీనతని మోహన్ వినియోగించుకొన్నాడు.శ త్రువు దుర్భలంగా ఉన్నప్పుడే కోట పేటల్ని చూర గొనాలి. జూకాల్ మేనమామకి ఆ ఎత్తులన్నీ బాగా తెలుసు!

మేరీని “టాంక్ బండ్ కి వెళదాం... వొస్తారా” అనడిగాడు మోహన్.

"మీరు పిలవడం నేను రాననడమా? నాకన్ని గుండెలెక్కడున్నాయ్ బాబూ?" అంది మేరీ నవ్వేస్తూ!

ఇద్దరూ బస్సెక్కారు. డబల్ డెక్ బస్ టాంక్ బండ్ కి పోతోంది. ఆ నిమిషాన హఠాత్తుగా గుర్తొచ్చినట్లుగా మేరీ వేపు తిరిగి –

“రేపటితో నాకు ఇరవై ఆరు వెళతాయి!” అని అన్నాడు ..

మేరీ కళ్లు పెద్దవి చేసి, అతన్ని నిలువునా చూసింది.

ఆఫీస్ లో చేరిన మొదట్లో మేరీ మోహన్ తనవయస్సు ముప్ఫయ్ మూడు అని నిజం చెప్పాడు. వయస్సులో అనుభవంలో ముకుందంకంటే తానెక్కువనీ, ఐనా ఈ ఆఫీసులో తగిన స్థానం లభించలేదని మేరీతో వాపోయిన సంగతి మోహన్ మరిచిపోయాడు.

కానీ, మేరికి ప్రతిమాటా గుర్తుంది. ఆడవాళ్ళ జ్ఞాపకశక్తిపై అవగించంత నమ్మకం కూడా లేని మోహన్కి మేరీ కళ్లు పెద్దవిచేసి చూసిందంటే మరోలా అర్థం తోచింది. తనని “నిట్టనిలువునా కళ్ళల్లో నిల్పుకోడానికే సుమా అలా చూసింది” అని అనుకొన్నాడు మోహన్. ‘మగవాడు అంతకన్నా మరేం అనుకుంటాడు కనక!

టాంక్ బండ్ వద్ద టీ స్టాల్ పక్క దుకాణం ఉంది. అక్కణ్నించి మోహన్ రెండు ప్లేట్ల కబాబ్ లు తెప్పించాడు. మేరీ! మాంసపదార్థాలంటే చచ్చే ప్రేమ. తనకు మేరీ అంటే తగని ఇష్టం. ఈ ఐదారు మాసాలలో మోహన్ జందెం ఇంట్లో పారేసి గుడ్లూ, మాంసం అలవాటు చేసుకొన్నాడు. తినమరిగాక పులివాట మయింది, ఆకలి కూడా.

తను చెప్పాలనుకున్నదేదో ఎలా మొదలుపెట్టాలో తెలీక మోహన్ కాబాబ్ ని గబగబా నమలడంతో భావ ప్రకటనకి నాంది పలికాడు.

మేరి కొంచెంగా నవ్వి, ఇంకొంచెం నాజూకుగా తినమని గోముగా ప్రేమగా చెప్పింది.

చిన్నకుర్రాడు బిక్క మొగం వేసుకుని “అమ్మా” అన్నట్లు "మేరీ” అని పిలిచాడు మోహన్.

“ఊ..” అతని వైపు చూడకండానే మత్తుగా నవ్వింది మేరీ. కబాబ్ లు మరో ప్లేటు తెమ్మని కుర్రాడికి చెప్పింది. ఇందాకటిలాగా మళ్ళా మత్తుగా “ఊ..” అంది.

మోహన్ ముఖం సీరియస్ గా పెట్టాడు.

“'ప్రేమ' అంటే నీ అభిప్రాయం ఏమిటి మేరీ?” అనడిగాడు.

అదేదో వింత జంతువై నట్లు, అప్పుడే చూసినట్లుగా కళ్ళార్పింది మేరీ. రెప్పలు కొంగరెక్కల్లా టపటపలాడాయి.

"చిన్నదాన్ని, నన్నిలా అడిగితే ఎలా? నాకేం తెలుస్తుంది చెప్పండి! అంటూ నవ్వింది" మేరీ. ఆ నవ్వు పచ్చి దొంగనవ్వు, క్రితం రాత్రే చదివిన ఓ వారపత్రికలో సినీతార ఇచ్చిన జవాబుల్లోంచి ఒక జవాబుని అక్షరం తప్పకుండా అప్ప చెప్పింది. ఒక్క తృటికాలం సినీనటి' మేరీకళ్లల్లో మెదిలింది.

“నీకూ నాకూ ఆరేళ్ళగా తేడా. అదేమంత పెద్ద తేడా కాదు. మన దేశంలో, ఈడు జోడూ ఈ మాత్రం తేడా వుండాలి' అన్నాడు గబగబా మోహన్.

"అలాగే, అయితే సరే!" అంది మేరీ!

"చూడు మేరీ! ఈ దిక్కుమాలిన సమాజంలో వాస్తవిక ప్రేమకు విలువ లేకుండా పోయింది! కులాలు మతాలు నీతీ జాతీ" చప్పున నాలిక కొరుక్కుని మళ్ళా "మేరీ ఏదో ఆవేశం నాలో పొంగింది. పదుచుర క్తం పల్లవిస్తోంది. ఈ అడ్డగోడలే లేకపోతే నువ్వూ–

నేనూ" వాక్యం పూర్తి కాకముంటే కబాబ్లను గబగబా నమిలి మింగాడు. పొలమారింది. కళ్ళవెంట నీళ్ళు గిర్రున తిరిగాయి.

అతని నెత్తిమీద అరిచేత్తో నెమ్మదిగా తాటిస్తూ మంచినీళ్ళ గ్లాసు నోటికందించింది. మేరీ.

"ఔను మోహన్! నిన్ను నీవే వోదార్చుకో వాలి! స్తిమిత పడాలి.

" ఈమాత్రం నీ సరసన కూచుని హాయిగా మాట్లాడే అదృష్టం అయినా లభించింది. అందుకై నా తృప్తిపడాలి. సంఘ భయం, జైలు భయం లేకపోతే నిజంగా నువ్వూ నేనూ," ఆపైన పూర్తి చేయ

కుండానే మిస్ మేరీ ఏక్ దమ్మున రెండు కబాబ్ ల్ని నోట్లో కుక్కి నమిలిమింగింది.

సరిగ్గా అదే సమయానికి డబల్ డెక్ వొచ్చి ఎదురుగా అగింది. అందులో జాన్ వున్నారు. జాన్ వీళ్ళని చూడలేదు. మేరీ అతన్ని చూసింది. తుళ్ళి పడింది. డబల్ డెక్ వెళ్ళిపోతోంది.

"ఏమిటి మేరీ అలా ఉలిక్కి పడ్డావ్" అనడిగాడు మోహన్,

"అబ్బే, మరేం లేదు మోహన్. ఇవాళ ఇంటికి తొందరగా వెళ్లాలి. మా అమ్మకి మళ్ళా జబ్బు తిరగబెట్టింది. డాక్టర్ కి చూపించాలి. నెలమధ్యకదూ! గుర్తొచ్చి గుండెల్లో బరువెక్కింది" కళ్ళల్లో నీళ్ళు తొంగి చూడబోయి ఆగాయి. గొంతులో ఏడ్పు మూల్గు రాబోయి ఆగిపోయాయి. మోహన్ గుండెలు కరిగి నీరైపోయాయి.

"నేనుండగా నువ్వు భయపడక్కరలేదు. మేరీ! ఇదుగో ఈ పాతిక ఉంచు. సరిపోతుందిగా! నువు టాక్సీమీద ఇంటికి వెళ్ళిపో. టాక్సీ చార్జీలు కావాలిగా ఇది ఉంచు" అంటూ హడావుడిగా జేబులో డబ్బంతా తీసి మేరీ చేతిలో పెట్టేశాడు. మేరీ కృతజ్ఞతతో

మరీమరీ చూసింది. అంతకే తలకిందులై మోహన్ టాక్సీని పిలిచాడు. మేరీని ఎక్కించాడు.

ఒక్క నిమిషంలో జాన్ మేరీని మిస్ అయ్యాడు. మేరీ టాక్సీమీద బస్ స్టాండ్ కి వొచ్చి జాన్ కోసం వెతికింది. విసుగెత్తి టాక్సి వొదిలేసి, చార్మినార్ బస్సెక్కేసింది.

ఆ రాత్రి ఒంటరి చీకటిగదిలో కూచున్న జాన్ గుడ్లగూబలా మిటకరించి, తల బద్దలుకొట్టుకుని ఓ చిన్న జాబురాశాడు. ఆఫీస్ లో లోకల్ టపాలో మేరీ ఆ జాబుని అందుకుంది!

"డియర్ మేరీ! డిశంబర్ లో మన పెళ్ళి కాకపోతే నేను బతకలేను. నాకు చాతకాదు. బతకను అంటే అర్థం హుసేన్ సాగర్ లో నా శవం పోలీసులకి దొరుకుతుంది. అస్పత్రి వాళ్లు దాన్ని కోసి "ఒక్కో అక్షరం ఒక్కో ఫిరంగి గుండులా మేరీ గుండెల్ని తాకి తూట్లు

పొడిచాయి. ఎటొచ్చీ మేరీ మొండి ఘటం కనక ఓ అరకప్పు కాఫీ తాగి అంతలో తేరుకుంది. జాబుని మరి పూర్తి చేయకుండానే జాకెట్ లోపల దాచేసుకుంది.

ఆ వేళ ఆఫీస్ కు మోహన్ రాలేదు. ముకుందం ఒకడే వున్నాడు. మోహన్ కు ఏమన్నా జబ్బుచేసిందా? చేస్తే? మరి ఆలోచించలేకపోయింది మేరీ. మోహన్ ఎప్పుడో మాటల్లో తన ఇంటి చిరునామా చూచాయగా చెప్పిన సంగతి గుర్తుకొచ్చింది.

ఆఫీస్ నించి పెందరాడే బయటపడి మేరీ చార్ మీనార్ బస్సెక్కకుండా సనత్ నగర్ బస్సెక్కేసింది. నిన్న తనకింత సహాయం చేసినందురు మోహన్ కి స్వయంగా కృతజ్ఞత చెప్పడానికి వెళుతోంది. ఇంతకన్నా ఆడపిల్ల పం చేయగలదు?

సనత్ నగర్ లో దిగి మేరి మోహన్ ఇంటిని త్వరలోనే కనుక్కోగలిగింది. తెలివిగలమటం! ఆ సమయాన మోహన్

ఇంట్లో లేదన్న సంగతి మేరీకి ఎలా తెలుస్తుంది!

అక్కడ ఒంటిగది కొంపలు చాలా ఉన్నాయి. అలాంటి కొంపల్లో ఒక దాంట్లో మోహన్ ముసలి తల్లిదండ్రులు కాళ్ళుజాపుకుని కూచున్నారు. బజారు మట్టిలో పొర్లాడుతూ గాలికెదుగుతున్న ముగ్గురు భావిభారత పౌరుల్ని

మేరీ చూపింది. వాళ్లు ముగ్గురూ మోహన్ సంతాన రత్నాలని పసిగట్టింది. వాళ్లని పలకరించింది.

వాళ్ళనించి మోహన్ జాడ తెలిసే అదృష్టం లేదు.

పెంకి ఘటాల్లాగ వున్నారు.

ఇంతలో ఇంట్లోనించి శ్రీమతి మోహన్ వొచ్చింది. అవిణ్ణి చూడగానే మేరీకి సినిమాల్లో కనపడే రోలర్ లాంటి వ్యక్తి గుర్తుకొచ్చింది. మేరీని చూడగానే "ఈ మాయా మోహిని ఎవరా!" అని తర్కించుకొంది శ్రీమతి మోహన్, నోరు విప్పింది.

కొద్ది సెకన్లతో తన స్థితి మేరీకి అర్ధమయింది. తనని నడివీధిలో నిలబెట్టి ఊరూ పేరూ జాతీజన్మా అంతా అడుగు

తున్న శ్రీమని మోహన్, ఏమాత్రం నిజం చెప్పినా తనని కడిగేసి దులి పేస్తుందని గ్రహించింది. చప్పున మేరీ అందమైన అబద్ధాలతో అల్లిన పెద్ద బుట్టలో శ్రీమతి మోహన్ ని కూర్చోపెట్టేసింది. ఆఖరికి తన పేరు కూడా మార్చేసి చెప్పింది. గిరుక్కున మరలి బస్ స్టాండ్ కి వచ్చేసింది.

ఆ రాత్రి –

మేరీకి చాలాసేపు నిద్ర పట్టలేదు. సంగతులన్నీ మరిచిపోదానికి ప్రయత్నించింది. మరిచిపోగలననుకున్నాక

భగవంతుణ్ని మనస్ఫూర్తిగా ప్రార్థించి మేరీ నిద్రపోయింది. తెల్లారి నిర్మలంగా లేచింది. హాయిగా ఆఫీస్ కి వొచ్చింది. ముకుందాన్ని మోహన్ ని విడివిడిగా జంట జంటగా పలకరించి చిరునవ్వుల్నీ చిలకరించింది.

స్వయంగా కేలండర్ లో రెండో షీట్ ని చించేసింది. కొత్త నెల, కొత్త రోజు జీతాలు పుచ్చుకొనే రోజు వొచ్చింది.

ఆఫీస్ జాస్మిన్ పరిమళాలతో కాకపోయినా సోపు వాసనతో నిండిపోయింది.

సంవత్సరాంతంలో పరంధామయ్య గారు బోనస్ లిస్తారని తెలిసిపోయింది. వచ్చే నెలాఖరున జీతాలు బోనస్ లు కలిపి అప్పులు తీర్చేయగలమని మగ గుమాస్తాలు ఆశించారు.

ఒక వారం రోజులుగా ముకుందం చాలా హుషారుగా ఉంటున్న సంగతి జాకాల్ మేనమామ మోహన్ పసికట్టేశాడు. అతి జాగ్రత్తగా ముకుందాన్ని గమనిస్తున్నాడు.

టీ సమయంలో మేరీ ముకుందాన్ని చాలా మృదువుగా ఇంగ్లీషులో “మీరు తీసుకొన్న మాగజైన్ తిరిగి నాకు

ఇమ్మని అడిగినట్లయితే – మీరు మరోలాగ అనుకోరని నేను అనుకోవచ్చువా?" అనడిగింది.

ముకుందం పచ్చి తెలుగులోనే అన్నాడు.

"సారి మేరీ!" మరో రెండు రోజుల్లో ఇచ్చేస్తాను. మరోలా అనుకోకు! ప్లీజ్! "

మేరీ ఏమనుకోలేదు కాని పాము చెవులప్పగించి వింటున్న మోహన్ చాలా అనుకొన్నాడు.

"ఇదేదో మిస్టరీ! కాతా పుస్తకాలు తప్ప, ప్రపంచంలో మరో అక్షరం ఉందని ఈ ముకుందానికి తెలీదే! అలాంటి ముకుందం మాగజైనుని వారం రోజులుగా చదువుతున్నాడా అది తప్పకుండా ఏదో రహస్యతంత్రమే సుమా. ఇన్ని రకాలుగా ఆలోచించాడు మోహన్.

ముకుందం మాత్రం డ్రాయర్ తెరచి, తెరచి ఉంచిన మాగజైన్ ని తదేకంగా చూస్తున్నాడు. ఈ వారం నించి అతను చూస్తున్నది ఒకే ఒక పేజీని. ఆ పేజీలో ప్రధానమైన విశేషం ఒకటి ఉంది. ఆ పేజీ ఫజిల్ పేజి.

క్రితం ఫజిల్ లో ఇరవై వేలు మొదటి బహుమతి పొందిన సైకల్ షాపు వోనరు రామయ్య ఫొటోఉంది. అదృష్టవంతుడు. సైకిల్ షాపు ఎత్తేసి చిన్న కార్ల కంపెనీ పెడతాడేమో! ముకుందానికి చెప్పరాని చిరుకోపం వొచ్చింది. "పేజీ మధ్యలో మరో కొత్త ఫజిల్ ఉంది, ముకుందానికి తన తెలివితేటలపై అపారమైన నమ్మకం వుంది. ఈసారి బహుమతి మొత్తం రెట్టింపు వుంది. నలభై వేలు! గెలిచి తీరాలి! గెలిచి తీరతాడు!

ఈ మాగజైన్ మేరీ చేతులలోంచి వొచ్చిందయ్యె. మేరీ హస్తవాసి మంచిది. మేరీ ముఖం చూసి బయలుదేరితే

రితేసరి కొత్త అప్పులు పుడుతున్నాయి. అంత మంచి ముఖం. ఈ నలభైవేలు చేతికి రావడంతో తన దశ తిరిగిపోతుంది! మేరీ? డబ్బుకి దాసోహమనని వారు చరిత్రలో లేరు. ముకుందం కళ్లు జ్వలిస్తున్నాయి. తలమాత్రం కొంచెం తిరిగినట్లయింది.

మేరీ ఆమధ్య ఒక నాడు పబ్లిక్ గార్డెన్ లో జాన్ ని కలుసుకుంది! ముద్దుబారేలాగ చివాట్లు వేసింది. విరహ గీతాలు పొద్దం మానేయమంది!

హత్యలు అత్మహత్యలు సినిమాలకేకాని జీవితాలకు కాదని బుద్ధిచెప్పింది. వొట్టేయించింది. ఘాటైన మందు తగిలితే మలేరియా పారిపోయినట్లు జాన్ కి అన్ని బద్ధకాలు వదిలిపోయాయి. మేరీకి ప్రమాణం చేశాడు. హుషారు వచ్చింది. ఆ సంతోషానికి చిహ్నంగా తనుకొన్న కొత్త మాగజైన్ ని మేరీకి ధారాదత్తం చేశాడు. అందులో గమ్మత్తయిన ప్రేమకథ వుంది చదవమన్నాడు. ఓకే అంది మేరీ!

మేరీ ఆ పత్రిక తెరవలేదు. నూరు ప్రేమకథలు చదివి నేర్చిందానికంటే జీవితం నేర్పిన ఏ చిన్న పాఠమైనా గొప్పదని మేరీ నమ్మకం. ఇంతవరకు దాన్ని ఎవరూ తొలగించ లేకపోయారు హస్తభూషణంగా ఆ పత్రికను ఆఫీస్ కి తెచ్చింది మేలి. ముకుందం పలకరించి మాగజైనుని అందుకున్నాడు. విప్పడమే తరువాయి ఫజిల్ పేజీ కనిపించింది. అంతే. దాన్ని డ్రాయర్లో పెట్టాడు. ఈ వారంరోజులనించి ఒకటే తపస్సులో మునిగి తేలుతున్నాడు.

ఫలించిందా నలభైవేలు చేతికి వొస్తాయి. పరిహసించే ఈ వెధవ ప్రపంచాన్ని ఎడం కాలితో తన్నేయవచ్చు. ముకుందం వొళ్ళు గరిపొడిచింది.

మోహన్ ప్రతినిమిషం మెలకువగా ఉన్నాడు.

ముకుందం జయటికి వెళ్ళినప్పుడు అర్జంట్ కాగితాలు కావాలన్న నెపంతో మోహన్ ముకుందం డ్రాయర్ని తెరిచిచూశాడు. నిమిషాల్లో రహస్యతంత్రాన్ని భేదించాడు. ఆ నిమిషంలో అకాశాన్నించి నలభై వేల వెండి నాణాలు వర్షిస్తున్నట్లు మోహన్ కి తోచింది.

ఆ మర్నాడు ఫజిల్ పంపవలసిన గడువు ఆఖరిరోజు! ముకుందం చాలా హుషారుగా అఫీస్ కి వచ్చాడు. "మేరీని అత్యవసరంగా ఐదు నిమిషాలు పొగిడాడు. ఆ తర్వాత తను పూర్తి చేసిన ఫజిల్ చిత్తు ప్రతి మేరీ చేతిలో పెట్టాడు,

"మేరీ! నీ చేత్తో కాఫీ చేసి ఇస్తే నాకు కలసివొస్తుంది. ప్లీజ్" అని అన్నాడు.

మేరీ సన్నగా నవ్వింది.

"మీకు కలిపివొస్తే నా కొరిగేదేవిటి? "

"ఇదుగో. నువ్వేం కోరితే అది!" అన్నాడు నవ్వుతూ ముకుందం!

"నిజంగా ఇస్తారా? "

ముమ్మాటికీ!

“మాట తప్పరుగా?"

"అడిగిచూడు! నీకే తెలుస్తుంది!"

మేరీ మరోసారి చల్లగా తీయగా నవ్వింది.

"మీరు హాయిగా ఉండడమే నాక్కావలసింది! అంతకంటే నాకు మరేం అక్కర్లేదు" అంది మేరీ–

ముకుందం జావకారాడు. మేరీ ఏదో అడుగుతుందని ఊహించాడు. తనంత దా వలచి వస్తుందనుకున్నాడు.

తలపండిన వేదాంతిలా మాట్లాడాడు.

"మేరీ! భౌతికంగా కాకపోయినా ఆధ్యాత్మికంగా ఈ ముకుందం సర్వస్వం నీది కాదా? నమ్మ లేవు. నిజానికి నీది కానిది నాకేముంది"

మేరీ తలవంచుకుని మేలుప్రతి శ్రద్ధగా తయారు చేస్తోంది. మేరీ మనిషిలాగా దస్తూరి కూడా ముచ్చటగా ఉంటుంది.

ఫజిల్ వెంట పంపనలసిన పోస్టల్ ఆర్డర్ కోసం ముకుందం బయటికివెళ్లాడు.

మోహన్ పక్కమన్నాడన్న సంగతే మరిచిపోయింది. మేరీ! మోహన్ ఆ మాగజైన్ ని ఓ లైబ్రరీలో చరువుతూ చదువుతూ ఫజిల్ పేజ్ ని జాగ్రత్తగా చించి మడిచి జేబులో భద్రపరచుకొన్నాడు. తోవలో పోస్టాఫీస్ లో పోస్టల్ ఆర్డర్లు కొనేశాడు.

ఇపుడు కోరుకొన్న సమయం చిక్కింది.

మేరీ రాస్తున్న దాన్ని నేత్రావధానంతో లాగేశాడు. మేరీ కాపీ రాసేసరికి మోహన్ కూడా పూర్తి చేశాడు.

మేరీ హస్తవాసి మీద మోహన్ కి నమ్మకంవుంది.

కవరు మీద మేరితో అడ్రస్ టైప్ చేయించాడు.

మేరీ ఆశ్చర్యాన్ని దాచుకుంది.

కొద్ది నిమిషాల ముందు గడపదాటిన ముకుందం మోహన్ చేసిన పనిని పసిగట్టేశాడు. తనకు రానున్న నలభై వేలల్లో ఇరవై వేలు మోహన్ వాటా వచ్చేస్తుంది. తప్పదు!

ఒక్క నిమిషం అతని బుర్ర దెయ్యాలకొంపగా మారిపోయింది. నిగ్రహించుకొన్నాడు.

ఏమీ ఎరగనట్లు నను కుర్చీలో కూలబడ్డాడు.

మేరికి ఫోన్ కాల్ వచ్చింది. జాన్ అర్జంటుగా రమ్మన్నాడు. పెందరాడే మేరీ బయల్దేరింది.

ముకుందం పూర్తి చేసిన కవరు మేరీనే పోస్టుచేయమని అభ్యర్థించాడు.

మేరీని సాగనంపడానికి వెళ్ళి మోహన్ తన కవర్ని కూడా పోస్ట్ చేయమని ఇచ్చి తిరిగి వచ్చాడు.

రెండు అదృష్ట జాతకాన్ని చేతబట్టుకుని మేరీ లిఫ్ట్ దిగిపోయింది.

ముకుందం టిఫిన్ కాఫీ తెప్పించి మోహన్ కి అందించాడు. ముకుందం మంచి హుషారులో ఉన్నాడని అనుకొన్నాడు మోహన్. తను చేసిందిముకుందానికి ఛస్తే తెలీదనుకున్నాడు.

ముకుందం "తల మళ్ళీ దయ్యాలకొంపగా మారింది. చిన్నప్పుడు “డాక్టర్ జెకిల్ అండ్ హైడ్" నవల చదివి దడుసుకొన్నాడు. కాని తనలో ఇప్పుడా రెండు రూపాలు తాండవిస్తున్నాయి.

ముకుందం మోహన్ ని మాటల్లోకి దించి చల్ల గాలికి కారిడార్ లోకి తీసుకొని పోయాడు. పిట్టగోడ కానుకుని నగరాన్ని, చీమలబారుల్లా సాగిపోతున్న జనాన్ని చూస్తున్నారు.

ముకుందం మోహన్ కి దూరాన కనిపిస్తున్న నౌబత్ పహాడ్ మీది కొంగనో డేగనో చూపించాడు. మోహన్ అదెక్కడుందని చూస్తున్నాడు.

ఒక్క నిమిషంలో.

మోహన్ రెండు కాళ్ళని పట్టుకొని ముకుందం పైకెత్తేసి వదిలేశాడు. మోహన్ పారాచ్యూట్ లో దిగే యోధుడిలా ఎనిమిదో అంతస్తునించి కింద రోడ్డుమీదికి పడిపోయాడు.

ఆ నిమిషంలో–మోహన్ వేసిన వెర్రికేక ముకుందానికి పిచ్చెత్తించింది. అలాగే నిలబడిపోయాడు.

పోలీసులు, జనం ఎనిమిదంతస్తుల భవనంనిండా ఈగల్లా మూగారు. ముకుందం అరెస్టయినాడు.

కేలండర్ చివరి కాగితంకూడా చిరిగిపోయింది.

ఫజిల్ లో, మొదటి బహుమతి నలభైవేలు మిస్ మేరీకి వచ్చింది.

COMMENTS